

15 OCTOBER 1926

No. 20

31e JAARGANG

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896

Maar gelijk geschreven is: „Hetgeen het oog niet heeft gezien, en het oor niet heeft gehoord, en in het hart des menschen niet is opgeklimmen, hetgeen God bereid heeft dien, die Hem liefhebben.” 1 Cor. 2 : 9.

DE DRIE GRADEN VAN HEERLIJKHEID. *)

Dit is een indrukwekkend schouwspel, mijn geliefde broeders en zusters, een overtuigend getuigenis van uw belangstelling in dit groote en belangrijke onderdeel van het laterdaagsche werk, genealogie, de zaligheid voor de levenden en dooden, want ik heb vroeger eens gezegd, dat in geen ander deel der Kerk grooter belangstelling en ijver ten toon wordt gespreid in dit bijzonder werk dan hier in deze Ogdensche Ringen. Ik prijs u voor wat gij gedaan hebt en, zooals ik op een andere plaats in deze stad gezegd heb een paar maanden geleden, voorzeker is er niets dat u zoo gauw een huis van God, een Tempel des Heeren, zal brengen in uw gemeente als uw ingespannen arbeid in dit bijzonder werk.

Ik verheug mij met u om in dezen wonderbaren tijd te leven, den heerlijksten en schitterendsten dag, die ooit in de geschiedenis der menschen gedaagd heeft. Ik ben uiterst gelukkig om hier hedenavond te zijn in uw tegenwoordigheid om met u mij te verblijden in dezen negen-en-negentigsten gedenkdag van de verschijning van den Engel Moroni aan den profet Joseph Smith, want het was precies negen en negentig jaren geleden vanavond, toen Moroni den geheelen nacht doorbracht in het ontvouwen aan den Profet van de grootschheid van deze laatste bedeeling en aan hem uitlegde, voor de eerste maal, ten minste in deze bedeeling, de beteekenis van de belofte dat Elia, de Profet, weder komen zou

*) Toespraak door ouderling M. J. Ballard, van den Raad der Twaalven, in Ogden Tabernakel, 22 September 1922.

om de harten van de vaders tot de kinderen te keeren en van de kinderen tot de vaders, opdat de aarde niet geslagen zou worden met een ban. Ik ken geen passender wijze om die wonderbare gebeurtenis in deze bedeeling te viereu, dan om hier te zijn en over dit onderwerp te spreken. Ik verheug mij omreden aan ons de prachtigste openbaringen gegeven zijn, die God ooit aan den mensch gegeven heeft en hiermede doe ik niets af van het verledene. Het is vol heerlijkheid, vol inspiratie en grootschheid, vol majesteit en waarheid!

De grootste openbaring, die de Heer Jezus Christus ooit aan den mensch gegeven heeft, waarvan wij een verslag hebben, was gegeven aan den Profeet Joseph Smith op den 16den April 1832, bekend als de 76ste afdeeling van het Boek van Leer en Verbonden, voor jaren herwaarts en ook nog heden genaamd „Het Visioen”. Ik zeg dat dit voor mijn geest het hoogtepunt is van alle wonderbare openbaringen, die ooit van den Heer vanaf de dagen van Vader Adam tot op heden gekomen zijn.

De mensch is tastende geweest in duisternis, naar sommige onderwerpen, zelfs in Evangelie-bedeelingen van het verleden. Zij hebben niet de volheid van Gods plan en doeleinden voor de zaligheid van Zijn zonen en dochteren gekend, maar voorzeker is dit een heerlijke tijd, want dit is de bedeeling van de volheid der tijden en alles wat de mensch ook in vroegere bedeelingen gehad heeft, is te zamen in deze bedeeling gegeven en veel, dat niet in andere bedeelingen ontvangen was. O! hoe wonderbaar is het om nu te leven, als wij niet meer in twijfel zijn betreffende onszelven alleen, maar voor het geheele plan van zaligheid, niet slechts voor de levenden, maar eveneens voor de dooden.

Menschen hebben gespeculeerd over God's bepalingen voor de zaligheid Zijner kinderen. Er zijn sommigen geweest in het verleden en enkelen zijn er nog heden, die leeren dat zoo men slechts bij het kleinste kantje af faalt om de voorwaarden van het Evangelie na te komen, men de eeuwige zaligheid verliest en eeuwiglijk verdoemd is; aan den anderen kant, zoo zijn er ook die gelooven dat zekere personen gekenmerkt zijn en bestemd, voorbestemd, om in dit leven te komen om gered te worden, onverschillig wat zij doen en anderen eeuwig verloren zullen zijn. Er zijn sommigen, die zoo bekrompen zijn om te gelooven, dat als men in dit leven den Weg, het Licht en de Waarheid niet gevonden heeft, zoo is er geen hoop voor hem aan gene zijde van het graf. Ik verheug mij om te leven wanneer de volheid van de waarheid gegeven is en wanneer een antwoord klaar en duidelijk gemaakt is in het Woord des Heeren aan alle vragen over dit onderwerp.

Deze vraag werd mij soms door dominee's of leden van andere benamingen voorgelegd: „Wat geeft het, zoolang als mannen en

vrouwen maar goede menschen zijn, goede echtgenooten, goede burgers, geloovers in den Bijbel, aanbidders van God en navolgers van Jezus Christus volgens hun eigen begrip — wat geeft het welken weg zij inslaan?” Het is onverschillig of zij Baptisten, Methodisten, Presbyterianen, Mormonen of Katholieken zijn. Elke weg leidt naar hetzelfde doel, net zooals er vele wegen zijn, die naar Ogden leiden, en welken weg men ook neemt, het eindpunt is toch Ogden. Dat is hun theorie.

Ik heb gezegd, dat het weinig verschil maakt in één opzicht of een man een geloof of neiging bezit of niet, of wat zijn geloof of neiging zijn mag. Het is niet zijn belijdenis, die hem de zaligheid zal geven; het zijn zijn werken, zijn geloof en zijn toewijding en zijn bekwaamheid, om overeen te komen met de termen en voorwaarden, die God gemaakt heeft voor des menschen zaligheid, maar ieder mensch, die goed doet, trekt nader tot God, onverschillig wat zijn geloof is. Dat is waar, daarom, welken weg hij ook bereist, hij gaat voorwaarts naar het groote doel, naar God en naar zaligheid en Zijn koninkrijk, overeenkomstig de hoeveelheid goed, die hij doet.

Ik erken het feit, dat niemand heelemaal naar het einde van den weg zal komen en een volheid der zaligheid in het Celestiale Koninkrijk van God zal verwinnen, tenzij hij voldoet aan alle termen en voorwaarden van zaligheid in dat Koninkrijk. De Meester zeide: „De poort is eng, en de weg is nauw, die tot het leven leidt, en weinigen zijn er, die denzelven vinden.”

Bij het lezen van oude en nieuwe Schriften ontdek ik dat de groote meerderheid van de kinderen van Onzen Vader alleen maar een deel van den weg naar dat groote doel zullen gaan, omreden zij niet voldoen willen aan alle termen en voorwaarden. Zij zullen maar één derde van den weg komen, zullen wij zeggen, en zichzelf terugvinden in het Telestiale Koninkrijk. Een andere menigte zal nog verder komen op den rechten weg, maar zij zullen niet aan alle termen en voorwaarden voldoen en het einde van hun reis niet bereiken. Zij gaan misschien twee-derden van den weg, de Terrestriale Heerlijkheid bereikende. En weinigen zijn er, die den weg zullen vinden, waardoor zij de geheele reis zullen volbrengen, voldoende aan alle termen en alle voorwaarden en ten laatste het Celestiale Koninkrijk van God binnentreden; zij zullen de Celestiale Heerlijkheid verkrijgen.

Dat klinkt redelijk, nietwaar? Het is waar. Nu, zonder te speculeeren (en ik wensch niet te speculeeren of theoriseeren), maar onszelven bepalende in onze beschouwing van dit vraagstuk uitsluitend tot het Woord des Heeren, zooals het gegeven is, zal ik beginnen door een gedeelte te lezen van de 76ste afdeeling van Leer en Verbonden, beginnende bij het vijftigste vers:

„En wederom, wij geven getuigenis, want wij zagen en hoorden,

en dit is het getuigenis van het Evangelie van Christus, aangaande hen die in de opstanding der rechtvaardigen voortkomen”.

Ik begin bij de weinigen, die den weg vinden en het einde bereiken, want ik veronderstel, dat ik een groep mannen en vrouwen toespreek, die geen belangstelling hebben in, of geven om de termen of voorwaarden te kennen, waardoor zij in de Terrestriale of Telestiale Heerlijkheid kunnen gaan. Uw gedachten en harten zijn gezet om te weten wat gij moet doen om het grootste ding wat de Heere aangeboden heeft, te verkrijgen. Ik wensch meer daarover te spreken dan eenig ander ding, want ik zie niet velen van u, die tevreden zouden zijn met tweede-hands dingen en gij zijt niet tevreden met het beste op één of twee na. Dus zullen wij beginnen door de beschrijving van de termen en voorwaarden te lezen, waaraan wij moeten voldoen om de Celestiale Heerlijkheid te verkrijgen. Ik denk dat het wel elke opoffering waard zal zijn, die vereischt wordt, en nog wel honderdmaal zooveel, als het noodig ware. Zelf zou ik dat willen geven om te bereiken wat God de mannen en vrouwen aangeboden heeft, die in de Celestiale Heerlijkheid zullen ingaan.

Voortgaande met het 51ste vers:

„Die zijn het, die het getuigenis van Jezus ontvingen, en in Zijnen naam geloofden en gedoopt werden volgens de wijze van Zijne begrafenis; zijnde in het water in Zijnen naam begraven, en dit overeenkomstig het gebod dat Hij gegeven heeft.”

Ik zeg nu tot de geheele wereld dat geen man, noch vrouw ooit het Celestiale Koninkrijk van God zal zien, die niet gedoopt is in water en geest. De Heer heeft het voorgeschreven. Hij maakte het van zóó'n kracht en zóó volledig, dat na het uitgeven van de wet zelve, Hij zelf, ofschoon volmaakt, aan elken term voldeed, zoodat geen mensch, die zichzelf volmaakt waant te zijn, zich kan verontschuldigen van gehoorzaamheid aan de wet der doop. Het is de deur, de poort naar Celestiale Heerlijkheid.

„Dat zij door het houden van Zijne geboden van al hunne zonden gewasschen en gereinigd mochten worden, en den Heiligen Geest ontvangen door het opleggen der handen van hem, die tot deze macht verordineerd en verzegeld is. En die door geloof overwinnen en verzegeld worden door den Heiligen Geest der belofte, welke de Vader uitstort op allen, die rechtvaardig en getrouw zijn.”

Ik wensch hier even stil te houden en den nadruk te leggen op dit vers, want, terwijl wij eeuwige zegeningen ontvangen onder de handen van het priesterschap, hetwelk het recht heeft om op aarde te verzegelen en het zal in den Hemel verzegeld zijn, zegt deze openbaring duidelijk, dat het eveneens verzegeld moet worden door den Heiligen Geest der belofte.

Een man en een vrouw mogen door list en bedrog toegang verkrijgen tot het huis van den Heer en mogen de uitspraak van het

heilig priesterschap ontvangen, hen, zoover als het in hun macht ligt, deze zegeningen gevende. Wij mogen de menschen bedriegen, maar wij kunnen niet den Heiligen Geest bedriegen en onze zegeningen zullen niet eeuwig zijn, tenzij zij eveneens verzegeld zijn door den Heiligen Geest der belofte, den Heiligen Geest, die de gedachten en harten der menschen leest en Zijn verzegelende goedkeuring aan de op hun hoofden uitgesproken zegeningen geeft. Dan is het bindend, doeltreffend en van volle kracht.

Ik dank den Heer, dat deze voorzorgsmaatregel er is, zoodat zelfs, ofschoon de menschen in staat zijn hun broederen te bedriegen, zij niet in staat zijn den Heiligen Geest te bedriegen en zoo in het bezit komen van hun zegeningen, tenzij zij hun waar- digheid en rechtvaardigheid door woord, daad en gedachte toonen.

Wederom lezende het 53ste vers:

„En die door geloof overwinnen, en verzegeld worden door den Heiligen Geest der belofte, welke de Vader uitstort op allen, die rechtvaardig en getrouw zijn.”

„Die zijn het, welke de Kerk van den Eerstgeborene zijn.

„Die zijn het, in wier handen de Vader alle dingen gegeven heeft.”

Is er iets, waarvan gij ooit gedroomd hebt om te bezitten, waarna gij verlangt? In de handen van hen, die deze heerlijkheid verkrijgen, zullen alle dingen gegeven worden:

Wat een betekenis! Gij kunt daarover peinen de rest van uw leven en alle gedachten en streven van het mensche- lijk hart in rechtvaardigheid, waarvan wij maar een begrip kunnen vormen, zullen maar een deel uitmaken van datgene wat vervat is in deze verklaring, dat „aan hen zullen alle dingen gegeven worden”, omdat het niet mogelijk is voor stervelingen om zich één duizendste gedeelte van wat dit beteekent, te kunnen indenken.

Wederom lezende:

„Die zijn het, welke Priesters en Koningen zijn, welke van Zijne volheid en van Zijne heerlijkheid ontvangen hebben.

„En Priesters des Allerhoogsten zijn, naar de orde van Melchizedek, welke naar de orde van Henoch was, welke naar de orde van den Eeniggeborene Zoon was;

„Daarom, gelijk geschreven is, zij zijn Goden, zelfs de zonen Gods”.

Wij hebben vele malen gezegd dat misschien de grootste gedachte, ooit voortgebracht tot de kinderen der menschen, de Morrisonsche truïsme (d.i. waarheid die geen betoog behoeft) is, n.l.: „Zooals de mensch nu is, was God eens, en zooals God is, kan de mensch worden.” De grondlegging van die waarheid ligt in deze openbaring en deze woorden, zoo pas gelezen. Laat mij ze nog eens lezen:

„Daarom, gelijk geschreven is, zij zijn Goden, zelfs de zonen Gods.”

Nu zou ik gaarne een paar woorden willen zeggen over die waarheid, n.l.: „Zooals de mensch nu is, was God eens, en zooals God is, kan de mensch worden.”

Merk op, dat het niet zegt dat de mensch zal worden, maar kan worden en ik wensch te zeggen dat weinigen zullen worden wat God is. En toch mogen alle menschen worden wat Hij is, als zij den prijs willen betalen.

Nu wensch ik u te zeggen, dat de eenige mogelijke kandidaten om te worden wat God is, zijn zij die de Celestiale Heerlijkheid bereiken en zij, die daarin falen, zullen nimmer in werelden zonder einde, mogelijke kandidaten zijn om te worden wat God is. Dan nog wensch ik te zeggen, dat er drie graden van heerlijkheid zijn in het Celestiale Koninkrijk en slechts zij, die den hoogsten graad van Celestiale Heerlijkheid bereiken, zullen kandidaten zijn om te worden wat God is en daarin slagen.

Dus ziet u dat het binnen het bereik van elken man en vrouw is die leeft, maar slechts bereikt wordt door hen, die den prijs betalen, die den toets doorstaan, die zichzelf waardig toonen, voldoen aan de termen en voorwaarden, die hun roeping en verkiezing zeker maken.

(Wordt vervolgd).

DE VEREENIGDE ORDE. *)

Niet langer het Mijne en het Uwe, maar des Heeren en het Onze.

Wij leven in een stoffelijke wereld en bepaalde stoffelijke bezittingen zijn een levensbehoefte, om van gemak en geriefelijkheid niet te spreken. Voedsel, kleeding en onderdak zijn noodig voor den mensch en ook zou hij de middelen bezitten voor geestelijk genot, gezonde ontspanning en de wenschelijke gemakken des levens. Dit alles wordt samengevat in wat men noemt weelde, hetgeen in de tegenwoordige maatschappij geld beteekent. Is het niet waar, dat geld of zijn gelijke: de benoedigdheden, die men voor dat geld kan koopen, tot de noodzakelijke levensbehoeften moet worden gerekend?

Tengevolge van verkeerde aanhaling zegt men vaak dat geld de wortel van alle kwaad is; maar de Schrift zegt dit niet. De geïnspireerde verklaring luidt: „Want de geldgierigheid is de wortel van alle kwaad.” (1 Tim. 6: 10). Zoodra iemand met zijn gansche hart aan het geld hangt, geraakt hij uit zijn geestelijk evenwicht; zijn kijk op de dingen is niet meer zuiver.

*) Zondagsschoolles voor Ouders- en Theologieklassen.

Met het oog op de heerschende toestanden van maatschappelijke onrust, van protest tegen de bestaande stelsels, waardoor de verdeeling der rijkdommen steeds grootere wanverhoudingen aanneemt, met als gevolg ontevredenheid over de regeeringen en het smeulend vuur der anarchie, dat men bij bijna elke natie waarneemt, vinden wij onze troost in de door God gegeven belofte van een beter plan — een plan, dat zonder dwang of geweld een redelijke gelijkheid bewerkstelligt, dat de wapens van despotisme aan den verdrukker ontnemt, de armoede verbant en ieder mensch in de gelegenheid stelt te leven, te arbeiden en te genieten in die sfeer, waar hij bij aanpast. De waarheid zal de menschen bevrijden van de tyrannie van verkeerd gebruikten rijkdom, zoowel als van elken anderen vorm van onderdrukking. Om ware vrijheid te verdienen en de zegeningen daarvan ten volle te genieten, moet het menschdom de zelfzucht, den machtigen vijand der goddelijkheid, overwinnen.

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen oefent zich in het leiden van een altruïstisch (tegenovergestelde van egoïstisch) leven, in milddadigheid en in het overwinnen der zelfzucht door de wet des Heeren inzake de tienden en andere vrijwillige bijdragen. Wij beschouwen het tienden-stelsel echter als niet meer dan een schrede in de richting van een algeheele toewijding onzer bezittingen, tijd, talenten en bekwaamheden aan den dienst van God.

Binnen weinige maanden na de organisatie der Kerk werd de stem des Heeren in deze zaak vernomen en een plan werd ontvouwd, dat in de toekomst zal worden verwezenlijkt, ter voorbereiding waarvan het stelsel der tienden werd ingevoerd. De dag is aanstaande, waarop niemand van ons zal spreken van het mijne en het uwe, maar alles wat wij hebben zal worden gerekend tot het onze en tot des Heeren te behooren.

In deze zekere verwachting geven wij ons niet over aan vage droomen over communisme, waarin persoonlijke niet-verantwoordelijkheid wordt aangemoedigd en de luiaard aanleiding vindt te hopen dat hij op kosten van den vlijtige kan leven, maar houden ons aan de overtuiging, dat iedereen een rentmeester zal zijn van de bezittingen, die aan zijn zorg zijn toevertrouwd, met de zekerheid, dat een volle verantwoordelijkheid van zijn rentmeesterschap zal worden geëischt. De beroepen in hun verschillen en gradatie zullen dan nog bestaan; er zullen arbeiders zijn, die het best geschikt zijn voor handenarbeid, anderen, die hun geschiktheid als leider hebben bewezen, weer anderen die hun dienst verrichten met de pen. Er zullen er zijn, die achter den ploeg gaan, ingenieurs en mecaniciens, vaklieden en kunstenaars, landbouwers en geleerden, leeraren en schrijvers zullen er zijn en ieder werkt

naarmate hem dit op het gebied zijner keuze mogelijk is. Van iedereen wordt geëischt dat hij werkt, zóódanig dat hij zoo nuttig mogelijk is. Een ieder zal gelijke rechten worden verzekerd, want aldus heeft de Heer gezegd:

„En gij zult gelijk zijn, of met andere woorden: gij zult gelijke aanspraak op de eigendommen hebben, ten nutte van het bestuur der aangelegenheden van uw rentmeesterschappen, elkeen overeenkomstig zijn benoedigdheden en zijn behoeften, in zooverre zijn behoeften rechtvaardig zijn.” (Leer en Verb. 82:17.)

Alleen de luiaard zou door den gang van zaken, zooals hier is aangegeven, te lijden hebben; tegen hem is dan ook het gebod van den Almachtige voortgegaan, hetwelk wij in de openbaringen der Kerk lezen: „Gij zult niet lui zijn, want hij, die een luiaard is, zal het brood niet eten, noch de kleederen dragen van den arbeider.” (Afd. 42:42.)

In de eerste dagen der apostolische bediening, was de eenheid en de toewijding in de Kerk van dien aard, dat de leden een gemeenschappelijk eigendomsrecht hadden ingevoerd (Hand. 2:44-46; 4:32-37; 6:1-4) en gedurende den korten tijd dat het van kracht was, was het volk in stoffelijken en geestelijken voorspoed. Meer dan dertig eeuwen vroeger verheugde het volk van Henoch zich in een soortgelijke eenheid, en hunne gerechtigheid was zoo groot dat „de Heer kwam en woonde met Zijn volk... En de Heere noemde Zijn volk Zion, omdat zij één van hart en één van geest waren, en zij leefden in gerechtigheid; en er waren geen armen onder hen.” („Paarl van Groote Waarde”, blz. 38.)

Het volk, waarvan het Boek van Mormon een verslag geeft, verkeerde ook in een gezegenden staat van gelijkheid met overeenkomstige gevolgen. De twaalf discipelen, die door Christus speciaal aangesteld waren, hadden met hun bediening zóóveel succes, dat het volk „alle dingen onder elkander gemeen had, terwijl een ieder zijn naaste rechtvaardig behandelde.” (3 Nephi 26:19.) En verder: „Daarom waren zij niet rijk en niet arm, niet gebonden, noch vrij, doch allen waren zij vrij gemaakt en deelhebbers aan de hemelsche gave.” (4 Nephi 1:3.) De Profeet schreef van hen: „Zekerlijk kan er geen gelukkiger volk onder al de volken zijn, die door Gods hand waren geschapen.” (Vers 16.)

De Vereenigde Orde zal een succes zijn, wanneer zij onder Goddelijke leiding wordt ingesteld. Het stelsel der tienden heeft gefaald, wanneer de wereldlijke macht er zich mede bemoeide. Gemeenschappelijk bezit kan niet door een landswet gehandhaafd worden. Het moet een godsdienstplicht zijn, die zonder dwang wordt aanvaard. En als zoodanig zal de wereld dit, het plan van den Heer, nog in succesvolle werking aanschouwen.

Uit „Vitality of Mormonism”, door J. E. Talmage. Vertaald door A. J.

DE STER

NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

REDACTIE: JOHN P. LILLYWHITE - ASSISTENT: G. DOEZIE

DE WEG VAN HET VOLK VAN GOD.

De Heere zal voor ulieden strijden, en gij zult stil zijn. Toen zeide de Heere tot Mozes: Wat roept gij tot Mij? zeg den kinderen Israëls, dat zij voorttrekken.” (Exodus 14: 14-15.)

Hoe zoeter de waarheid, des te trager zijn wij dikwijls om haar te aanvaarden en te gelooven; daarom moet zij keer op keer aan ons wederom voorgesteld worden. Zoo was het met de kinderen Israëls en zoo is het met ons.

Veelal maken wij onszelf bedrukt en bezorgd over de toekomst. Maar toch is elke dag een deel van onzen levensweg — een mijlpaal langs dien weg. Elke dageraad is het betreden van een nieuwen drempel en eveneens een eeuwige sluiting van den vervloeden dag. Wij kunnen niet terugtrekken, noch kunnen wij stilstaan, maar moeten immer voorwaarts. Wij gaan steeds de toekomst in, nimmer het verleden. Heden is de begraafplaats van gisteren en morgen is nog niet geboren. Of wij het wenschen of niet, wij moeten de toekomst zoeken, omdat de toekomst ons zoekt en ons aantrekt, net zoo zeker als een magneet het staal aantrekt. Het geeft niet of wij aan de open deur van de toekomst blijven staan dromen of treuren, wij kunnen daar niet blijven staan, maar moeten voortrukken, verder en verder in het grootte „onbekende”. Er is geen tijd om terug te zien en teruggaan kunnen wij niet. Wij moeten den staf des geloofs aangrijpen en voorttrekken met onze lendenen omgord, en onze lampen brandende, ontstoken door den Geest van God; want het pad, dat voor ons ligt, leidt dikwijls door den donkeren nacht, de dikste duisternis, ja, soms door de vallei des doods. Doch gelijk ons geloof, zoo zal onze sterkte zijn.

Het is de lamp des geloofs en der inspiratie en het licht van Christus, die wij van noode hebben om onze struikelende voeten te leiden over den oneffen weg van het leven. De reis zal misschien ook lang zijn en langs storm en moeite gaan en dus zullen wij onder voortdurende leiding moeten zijn van een betrouwbaaren gids. Hoe schoon zou het voor ons zijn, als wij begrepen onder ons strijden en worstelen, door moeite en kommer, dat de sterkte van het volk des Heeren niet in hun wapenen of krijgsvorraden ligt, doch veeleer in hun geloof, hun gebeden en vertrouwen in God.

Voorzeker behaagt en verheerlijkt het vertrouwen en geloof Zijner kinderen den Heer veel meer dan iets anders; en toch schijnt er geen zwaardere taak, geen heiliger daad dan om te vertrouwen en geloof te bezitten.

Het is inderdaad zelden, dat menschen zich rustig, gelukkig en in volmaakt vertrouwen onderwerpen aan den wil van den Almachtige en Zijn raadgevingen en geboden navolgen. Maar het is ten zeerste noodzakelijk en zeker schoon, wanneer wij onszelven geheel en al begeven in de handen des Heeren en Hem volkomen vertrouwen in onze beproevingen en vechtingen tegen zonde en tegenspoed. Het is zoo gemakkelijk om ontmoedigd te worden en naar de zwarte zijde te zien. Twijfel en vrees vermeederen zoo gauw als wij het leven pessimistisch gaan bezien en ophouden om elk struikelblok en elke beproeving blijmoedig en moedig aan te pakken. Het leven is vol ontzaglijk groote afschrikkingen, wanneer wij neerslachtig zijn en de toekomst is steeds vol spanning. Temidden van kommernis schijnen God's wegen moeilijk en Zijn louteringen door beproevingen, zorg en pijn, schijnen veelal zwaarder dan wij kunnen dragen. Doch het is ons niet altijd geschenken, neen, het is ons zelden vergund om de „waaroms” en „waarvoors” van al onze lasten, onze zorgen en bittere weeën te verstaan. Doch ik geloof dat de louteringen des tijds aangewezen waren in de eeuwigheid en Hij, die ons de kans gaf om het eeuwige leven te verkrijgen, verordineerde het pad, waarlangs wij hetzelfde konden bereiken. God plaatste ons op deze aarde voor een wijs en heerlijk oogmerk en dat oogmerk was om onze onsterfelijkheid en ons eeuwig leven tot stand te brengen, en voorzeker bepaalde Hij den weg en voorzag ons van de middelen om dat oogmerk te behalen.

Het wordt gezegd, dat niets ooit door toeval gebeurt. Onze kleine beproevingen, onze groote verdrukkingen, onze zware kruizen en onze pijnlijke verliezen maken alle onderdeelen uit van Gods plan. Zooals de eik zijn sterkte verkrijgt door gebogen te worden door storm en wind, steeds vaster steun daardoor vindende in den grond, zoo moeten ook de schoonste bloemen des levens gekeurd en gereinigd worden door tranen, terwijl zij zich ontvouwen.

Evenmin geloof ik dat zij ons slechts aangewezen werden louter om in een opperwezen te leeren gelooven, maar omdat onze Hemelsche Vader ziet dat zij noodig zijn. De kastijdingen des Heeren schijnen veelal gestreng, doch zij zijn vol barmhartigheid. Zij zijn om onze dwaasheden te verbeteren, onzen trotschen wil te onderwerpen en onze harde harten te verzachten en vernederen. Wanneer God kastijdt, onderricht Hij. Hij plaatst de lessen voor ons, doch velen ervan worden niet eer geleerd, dan pas in den oven der verdrukking. „Tegenspoed blijkt dikwijls een pijnlijke zegen te

zijn, voorspoed een aangenaam kwaad". Weinigen hebben geestelijk welzijn verworven uit voorspoed, maar velen moesten getuigenis afleggen, dat tegenspoed hen goed had gedaan. Bezoekingen hebben velen tot Christus gebracht, die nimmer tevoren dachten om Hem te zoeken; velen hersteld tot zijn kudde, die door voorspoed ervan wegdwaalden. Velen, zeer velen, kunnen uitroepen met den Psalmist: „Het is mij goed dat ik verdrukt ben geweest." Aldus geloof ik, neen, heb ik geleerd te weten, dat God's zoetste glimlach, Zijn beste zegen en Zijn meest welkome bezoeken ons veelal vergund worden in de tijden der verdrukkingen.

Ik geloof dat dezelfde liefde, die onze beproevingen verordeneerde, eveneens onze kracht om deze te dragen verordeneerde; dat onze uitgelezene vertroosting en dezelve voortvloeiën. Zoo wij slechts onze benauwdheden verduren met geduld, zullen wij zien, dat tijd alleen openbaar maakt, wat God in de eeuwigheid beoogde en eeuwigheid zal ons doen verstaan, wat God beraamde met alle beproevingen der tijden. De zwartste wolken zullen zegeningen op ons storten, onze scherpste pijnen ons slechts inwijden in de zoetste vreugden. Ja, dikwijls leidt des Heeren weg ons door de diepten van de wateren van kommer in dit leven, door den nacht, zelfs in den dood. Maar toch is die weg heilig en goed, de beste en eenigste weg en vandaar immer de naaste weg naar het beloofde land. De Heere verwacht van ons voort te rukken door beproeving en moeite, het leven nemende zooals het komt; bitter en zoet; vreugde en tranen. Wij moeten immer voort en ons pad ligt steeds voor ons, nimmer achter ons.

Zoo was het met Israël; de kinderen Israëls moesten voortrukken naar de oevers der zee en de voorsten hunner zetten hun voeten in het water, vóór Mozes zijn staf over de zee strekte en het water sloeg; doch wanneer hij aldus gebod als een prins van God, scheidde zich de wateren en rolden terug als hooge muren aan beide zijden, een droog pad in de zee latend, waarover de heirlegers van Israël droogvoets heengingen. Ja, dat was een wonder van den Almachtige. Maar het is immer zoo wanneer God gebiedt. Hij bereidt eveneens den weg, waardoor Zijn geboden volvoerd mogen worden. Voor ons is de weg van bevrijding wonderbaarlijk. Laat het zijn wat het zij, deze dingen worden gedaan in „de wijsheid van Hem, Die alle dingen wel doet". Israël passeerde veilig door de zoute diepten der Roode Zee, langs het pad tusschen de hooge muren van water; gaande als het ware over den drempel des doods, maar veilig geleid en ondersteund door de macht van God, bereikten zij in veiligheid de kust van de andere zijde. Israël dacht ongetwijfeld dat Mozes dwaas was toen hij hen vertelde voort te rukken in de zee. Ongetwijfeld zouden wij eveneens hetzelfde gedacht hebben. Het is zoo gemakkelijk om te murmureeren en onze

hoop en geloof te laten sterven. Het beteekende een zekere dood, zouden zij denken, en menschelijkerwijze gesproken kon het bijna niets anders beteekenen. Maar Mozes kon nimmer achteruit. De duivelsche legioenen van Pharao waren achteraan; teruggaan beteekende zekere dood of terug in de slavernij onder de zweep van de wreede Egyptenaren. Zoo zal het steeds zijn met Godes kinderen. Zij staan dikwijls tegenover de Roode Zee van moeite en verdrukking, waarvan de ontkoming onmogelijk is; terugtrekken kunnen zij niet. De vijand vervolgt hen als een leeuw zijn prooi vervolgt. Dan is het wanneer het geloof beproefd wordt. Maar het is door deze beproeving, dit doorgaan door de Roode Zee, dat wij kracht verkrijgen en van macht tot macht gaan, alle moeilijkheden overwinnende en ten laatste onze rust verkrijgende. Maar die rust komt pas nadat wij door de Roode Zee en de wildernis gegaan zijn.

Maar het is gezegd: „De Heere zal voor ulieden strijden, en gij zult stil zijn. Toen zeide de Heere tot Mozes: Wat roept gij tot Mij? zeg den kinderen Israëls dat zij voorttrekken.” Onze eenigste keus is om voort te trekken, zelfs al mocht het pad door zee, over woestijn of bergen leiden, ja, zelfs door de vallei des doods. Zoo wij geloof bezitten en ons vertrouwen in Hem stellen, zal God de middelen van onze ontkoming schenken. Teruggaan beteekent dood. Pharao's leger is steeds achter ons.

J. P. LILLYWHITE.

VOOR 'T JONGE VOLKJE.

Een Evangelisch ABC.

P is de Priesterschap: 't gezag om op te treden,
 Needrig maar waardiglijk, in 't Godswerk hier beneden,
 En ook de Priesterschap: de dragers van 't gezag —
 Geen priesterkaste, maar mannen van ieder slag.
 Wat door de Priesterschap gebonden wordt op aarde,
 Naar de gezonde leer, heeft meer dan aardsche waarde:
 Want, doen het menschen, het geschiedt met hemelmacht,
 En 't is derhalve ook in 't hemelrijk van kracht.

Q is *Questieus*, dat is: onzeker, twijfelachtig,
 Niet evangelisch dus, niet deugdelijk en krachtig.
 De theoriën van de menschen zijn questieus —
 Van die beschouwingen bestaat er ruime keus.
 Een theorie is vaak schijnbaar een zaak van klaarheid,
 En wordt dan uitgestald als evangelie-waarheid;
 Getoetst aan geest en zin van 't Openbaringswoord,
 Moet ze echter menigmaal als waard'loos overboord.

(Wordt vervolgd.)

HET WARE MORMONISME.

Leer, Leven en Lotgevallen der Laterdaagsche Heiligen.

Door FRANK I. KOOYMAN.

Geschreven voor „Eenheid”, Weekblad voor Maatschappelijke en Geestelijke Stroomingen, Redactie J. Eigenhuis, Den Haag, die het onderwerp inleidde met een artikel over het Boek van Mormon: „Het Jongste Heilige Boek”.

(Vervolg.)

KERKLEIDERS.

I. *Joseph Smith.*

„Ongetwijfeld moet Joseph Smith mijns inziens gerekend worden tot de zeer buitengewone mannen van de negentiende eeuw.”

Dr. Hendrik P. N. Muller,
„In het Verre Westen”,
Tijdspiegel, Mei 1905.

Wie de geschiedenis en de leerstellingen der Laterdaagsche Heiligen aandachtig gelezen heeft, kan niet anders dan instemmen met dr. Muller. De stichter eener kerkorganisatie, die zoo doelmatig werkt als de Mormoonsche: die, ten eerste, verwekt heeft een groote belangstelling in religie, heinde en verre; ten tweede een diepgezetelden samenwerkingsgeest; en ten derde een verantwoordelijkheidsbesef tegenover anderen, dat ware broederlijke gevoelens bevordert, benevens een zeer hooge doorsnede van persoonlijke moraliteit en rechtschapenheid — zoo'n man is zeer zeker buitengewoon. En dat die kerkstichter zou zijn een „aartsbedrieger, een lichamelijk, zedelijk en geestelijk diepgezonken creatuur” (die woorden gebruikt M. H. A. van der Valk in het „Woord Vooraf” van zijn boek: „De Profeet der Mormonen, Joseph Smith Jr.”) wordt, met het oog op de feiten, hoogst onwaarschijnlijk.

Van der Valk's werk is o.a. besproken door dr. J. C. de Moor in de „Heraut” van 11 Dec. 1921. Van der Valk waagt zich o.m. aan een diagnose van den profeet als lijder aan pseudologia phantastica (verwarde fantasiën). Dr. De Moor verkreeg de medewerking van een bekwaam psychiater, n.l. van dr. D. Schermers, den geneesheer-directeur van het Christelijk Sanatorium voor Zenuwlijders te Zeist. Dr. Schermers schrijft:

„Naar het mij voorkomt, heeft de heer v. d. Valk zich op glad ijs gewaagd, toen hij in het derde hoofdstuk van zijn boek ook een artikel schreef over Smith als psychopaath.” Deze deskundige zet zijn gronden daarvoor uiteen en zegt dan verder: „Als psychiater zou ik dus ernstig bezwaar moeten maken tegen de beide door

v. d. Valk gestelde diagnoses; zooals men dit van een leek trouwens niet anders kan verwachten, getuigen zij van groote oppervlakkigheid."

Van der Valk's boek is door mij besproken in de „Utah-Nederlander" (Salt Lake City") van 9 Maart 1922 en in „De Ster" (Rotterdam) van 15 April en 1 Mei 1922 en 15 Sept. 1923. De beschuldiging van bedrog berust voornamelijk op Smith's verklaring van enkele Egyptische teekeningen, waarover onder Egyptologen enorm veel meeningsverschil bestaat, maar die Van der Valk, de ondeskundige, grifweg weet te vertolken. Waarom die Egyptologen, die een andere uitlegging gissen dan Van der Valk, niet van bedrog beschuldigd moeten worden, maar Joseph Smith, die (volkomen binnen het bestek zijner beweringen) ook een verklaring waagt te geven, daarentegen wèl, blijkt niet uit Van der Valk's betoeg.

Van der Valk's boek ademt den smaolgeest van een groote massa Amerikaansche en Engelsche uitgaven over Joseph Smith en zijn stichting: eenzijdige werken van hevige tegenstanders, die hun doel voorbij streven.

Een onpartijdig tijdgenoot heeft een interessante persoonsbeschrijving gegeven van den profet. Ik bedoel Josiah Quincy, indertijd burgemeester van Boston, die den profet kort voor diens dood bezocht. In zijn boek: „Figures of the Past", leest men het volgende:

„Het is volstrekt niet onmogelijk, dat het een of ander toekomstig schoolboek, ten gebruike van nog ongeborn geslachten, een vraag zal bevatten ongeveer als volgt: Welk historisch Amerikaan van de negentiende eeuw heeft den machtigsten invloed uitgeoefend op het levenslot zijner landgenooten? En het is volstrekt niet onmogelijk, dat het antwoord op die vraag aldus luiden zal: „Joseph Smith, de Mormoonsche Profet". En het kan best zijn, hoe ongerijmd dat ongetwijfeld het meerendeel der nu levenden ook toeschijnen moge, dat het antwoord zoo klaar als de dag is voor hun nakomelingen. De geschiedenis der menschheid heeft wel meer verrassingen en paradoxen opgeleverd, even verbazingwekkend als deze. De man, die een godsdienst stichtte in deze eeuw van vrij debat, die aangenomen werd en wordt door honderdduizenden als een direct gezant des Allerhoogsten — zulk een zeldzaam menschelijk wezen schuift men niet opzij door zijn nagedachtenis met onsmakelijke scheldnamen te begooien. Dweper, bedrieger, charlatan moge hij geweest zijn; maar die harde benamingen verschaffen ons de oplossing niet van het probleem, dat hij ons levert. Dwepers en bedriegers leven en sterven iederen dag en hun nagedachtenis wordt met hen begraven; maar de wonderbare invloed, die deze godsdienststichter uitoefende en nog uitoefent, doet hem uitkomen, niet als een schurk, die van misdaad beschuldigd moet

worden, maar als een verschijnsel dat verklaring vraagt. De allerbelangrijkste vragen, die de Amerikanen elkander heden stellen, staan in verband met dezen man en wat hij ons nagelaten heeft. Een andere generatie dan de mijne moet deze vragen behandelen. Brandende vragen zijn het, die een voorname plaats moeten inruimen aan dien stoeren zelf-opwerper, dien ik te Nauvoo bezocht. Joseph Smith, die beweerde een geïnspireerde leeraar te zijn, had met tegenspoed te kampen, zooals maar weinig menschen hebben moeten ondergaan, genoot een kort tijdperk van voorspoed, zooals maar weinig menschen ooit bereikt hebben, en ging eindelijk, 43 dagen nadat ik hem bezocht had, opgeruimd den marteldood in. Toen hij zich overgaf aan gouverneur Ford, om bloedvergieten te voorkomen, had de profeet een voorgevoel van wat hem wachtte. „Ik ga gelijk een lam naar den slachter”, zoo sprak hij volgens den verslaggever, „maar ik ben zoo kalm als een zomermorgen. Ik heb een vrij geweten en zal onschuldig sterven.” Ik heb geen theorie, die ik omtrent dezen buitengewonen man naar voren wensch te brengen. Ik zal enkel de feiten geven van mijn onderhoud met hem.

„Een knappe vent”, zou de voorbijganger onwillekeurig gemompeld hebben bij het ontmoeten van den merkwaardigen geest, die het werk gefatsoeneerd had, dat vorm zou geven aan de gevoelens van zoovele duizenden zijner natuurgenoeten. Maar Smith was méér en men kon den indruk niet ontgaan, dat aan dezen stoeren man bekwaamheid en vindingrijkheid natuurlijk-eigen waren. Ik heb alreeds gezegd, dat hij op Elisha R. Potter, van Rhode Island, gelek, dien ik in 1826 te Washington ontmoette. De gelijkenis was niet van dien aard, dat men haar op een portret bemerken kon, maar eerder een, die men in geval van nood gevoelen zou. Boven alle menschen, die ik ontmoet heb, schenen deze twee het best begiftigd met dat koninklijk vermogen, dat stiert, als bij innerlijk recht, de zwakke of verwarde zielen die leiding zoeken.

(Wordt vervolgd).

ZONDAGSSCHOOLWERK.

Voor voor- en naspel zie „De Ster” van 15 Augustus.

AVONDMAALVERS VOOR NOVEMBER 1926.

Vernieuwen wij in dezen stond

’t Verbond met onzen Heer,

Opdat wij beter dan voorheen

Hier leven Hem ter eer.

GEZAMENLIJKE OPZEGGING VOOR NOVEMBER 1926.

(Leer en Verbonden, Afd. 59, vers 7.)

„Gij zult den Heere uwen God in alle dingen danken.”

NIEUWS UIT ONS ZENDINGSVELD.

Op het eiland Texel.

Met succes is het eiland Texel bezocht geworden en geheel voorzien van tractaten en boeken. Veel Evangelie-gesprekken zijn gevoerd geworden; ook werden vele vrienden gemaakt en de gastvrijheid der eilanders was buitengewoon groot, waardoor het den arbeiders, ouderlingen A. Venema, G. A. Grover en M. Vuijk aan niets ontbroken heeft. Een openlucht-vergadering werd gehouden in Den Burg en was bijgewoond door circa 125 aandachtige toehoorders, terwijl aldaar evangelie-beginselen bekend gemaakt werden door het gesproken, zoowel als het gedrukte woord. Alle drie ouderlingen spraken daar en keerden na verrichte taak terug met een versterkt getuigenis, biddende dat het gestrooide zaad vrucht moge dragen en groeien.

In Arnhem.

Op Zondag 12 en 19 Sept. werden des middags halfvier openlucht-vergaderingen gehouden op de Steenen Tafel te Arnhem. Deze werden geleid door ouderlingen Gunnell en Snow, terwijl de laatste tevens bijgewoond werd door Conf.-Pres. Rose. Br. Croese en Middelhoven verklaarden de eerste beginselen van het evangelie, waarna ouderlingen Gunnell en Snow den afval en herstelling als onderwerp kozen. President Rose van Utrecht toonde het groote verschil aan van hetgeen Christus leerde en wat de Christen-wereld vandaag leert als Gods geboden. Vele tractaten en boekjes werden uitgegeven, terwijl ongeveer 300 vreemdelingen beide vergaderingen aandachtig bijwoonden.

Overleden te Den Helder.

Zuster Bernarda Antonette Erica, geboren 2 Jan. 1855, gedoopt 14 Dec. 1911 door ouderling H. J. Hall, bevestigd 17 Dec. daaraan volgend door ouderling R. G. De la Mare, overleed te Den Helder den vijf en twintigsten September 1926.

Uit Amsterdam.

Te Amsterdam werden wederom drie zielen toegevoegd tot de kudde door bediening van den doop in de Zuiderzee, den 2en October 1926.

Aangekomen.

Uit Zion is 10 October hier te lande aangekomen als zending ouderling Henry J. Noorda, om zijn krachten aan te wenden voor de bevordering van God's werk.

Verplaatst.

Ouderling A. M. J. de Young is overgeplaatst om in Groningen werkzaam te zijn.

*Vergeet niet de a.s. Groningsche Conferentie,
17 October.*

INHOUD.

De drie graden van heerlijkheid	blz. 305		Voor 't jonge Volkje	blz. 316
De vereenigde orde	" 310		Het ware Mormonisme	" 317
De weg van het volk van God	" 313		Zondagschoolwerk	" 319
			Nieuws uit ons Zendingveld	" 320